

ПУБЛІЧНА ПОЛІТИКА ТА РОЗВИТОК ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

<https://doi.org/10.26565/1992-2337-2026-1-01>

Вакуленко Володимир Миколайович,

кандидат наук з державного управління, доцент,
завідувач кафедри права та публічного управління
Національної академії статистики, обліку та аудиту,
вулиця Підгірна, 1, м. Київ, 04107, Україна

e-mail: vmvakulenko@gmail.com <https://orcid.org/0000-0002-7097-6944>

ФОРМУВАННЯ ІНСТРУМЕНТІВ ПУБЛІЧНОЇ ПОЛІТИКИ В КОНТЕКСТІ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ЗМІН

Анотація. У статті досліджено сутність, еволюцію та особливості формування та застосування інструментів публічної політики в умовах глобалізаційних змін та запропоновані підходи до їхнього удосконалення. Виявлено, що завдяки поєднанню традиційних (законів, податків) із новими гнучкими інструментами публічної політики (поведінковими, цифровими та колабораційними) відбувається вплив на трансформацію системи публічного управління. При цьому надійність системи публічного управління базується на стратегіях гнучкості та стійкості, що дає можливості витримувати, адаптуватися та швидко відновлюватися після глобальних шоків, криз і багатовимірних загроз.

Встановлено, що глобалізація сприяє поширенню універсальних стандартів управління, принципів належного врядування, відкритості, підзвітності та участі громадян. Водночас вона висуває нові вимоги до інструментів реалізації політики, які повинні забезпечувати швидку адаптацію до змін зовнішнього середовища та враховувати міжнародний досвід, а також базується на принципах партнерства, децентралізації, цифровізації та орієнтації на результат.

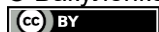
Обґрунтовано, що подальша модернізація інструментів публічної політики в умовах глобальних змін буде стосуватись впровадження нових технологічних рішень, які дозволять створити стійкі комунікаційні платформи, забезпечать здатність швидко адаптуватися до змін та неситимуть випереджувальний характер щодо прогнозування кризових явищ за допомогою аналізу великих даних (Big Data) та штучного інтелекту.

Ключові слова: публічна політика, глобалізація, інструменти публічної політики, публічне управління, трансформація, зміни.

Як цитувати: Вакуленко В. М. Формування інструментів публічної політики в контексті глобалізаційних змін. *Державне будівництво*. 2026. № 1 (39). С. 8–17. <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2026-1-01>

In cites: Vakulenko, V.M. (2026). Formation of public policy instruments in the context of globalization changes. *State Formation*, no. 1 (39), 8–17. <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2026-1-01> [in Ukrainian].

© Вакуленко В. М., 2026

This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License 4.0

Постановка проблеми. Сучасний етап суспільного розвитку характеризується інтенсифікацією глобалізаційних процесів, які трансформують традиційне уявлення про публічне управління. Класичні моделі публічного управління поступово поступаються місцем більш відкритим, мережевим та інклюзивним формам врядування.

Крім того, зростання взаємозалежності держав, розвиток інформаційно–комунікаційних технологій, посилення міжнародної співпраці та інтеграційних процесів спричиняють зміни і у способах формування та реалізації публічної політики. У цих умовах ефективність архітектури публічної політики залежить не лише від правильності стратегічних цілей, а й від гнучкості та адекватності інструментів її впровадження, яке відбувається під тиском кількох головних трансформаційних векторів та базується на розвитку цифровізації, мережових платформ та співпраці між стейкхолдерами.

Глобальні тренди впровадження інструментів публічної політики дуже чітко простежуються і в сучасній практиці України. Попри виклики повномасштабної війни, а часто й під їхнім безпосереднім впливом, Україна стала одним із лідерів у застосуванні цифрових інструментів та активно впроваджує європейські підходи, що впливає на підвищення якості управлінських рішень, прозорість діяльності органів влади та залучення громадян до процесів ухвалення рішень.

Разом з тим, незважаючи на численні наукові праці в галузі публічної політики, дослідженню еволюції інструментів публічної політики, їх трансформації під впливом технологічних та глобалізаційних факторів, уваги було приділено недостатньо.

Огляд літератури. Глобалізаційні процеси докорінно змінюють природу держави, змушуючи її переходити від класичного жорсткого керування (*Government*) до гнучкого партнерського врядування (*Governance*). В науковому середовищі це ставить виклики щодо обґрунтування і доцільності впровадження традиційних та інноваційних інструментів публічної політики, а також можливості їх поєднання в умовах сучасного розвитку, адже це матиме в перспективі суттєві політичні, управлінські та соціально–економічні наслідки.

Один із класиків інструментального підходу у публічній політиці британський політолог Крістофер Гуд в дослідженні «Інструменти управління» детально описує концептуальну модель ресурсів державного управління, відому як класифікація НАТО, що складається з чотирьох основних інструментів політики. Це: інформаційні (*Nodality*) – здатність уряду перебувати в центрі інформаційних потоків і діяти як джерело або збирач інформації, нормативно–правові (*Authority*)– легальна спроможність держави видавати накази, закони, заборони та ліцензії, економічні (*Treasure*) – фінансові ресурси, які використовуються для субсидій, грантів або економічних стимулів та організаційні інструменти (*Organization*) – безпосередній адміністративний апарат, персонал, земля та інфраструктура для надання послуг [1].

Відомі політологи Д. Капано та М. Гоулетт в своїх дослідженнях наголошують на тому, що базові типи інструментів мають бути чітко розмежовані, зокрема на субстантивні (забезпечують безпосередній розподіл ресурсів чи послуг) та процедурні (впливають на сам процес ухвалення рішень), що впливатиме на кінцеві результати реалізації політики [2]. Вони також описали, як зміна глобальних режимів управління (governance modes) трансформує підходи до вибору інструментів та визначили роль «інструментальних груп» – коаліцій акторів, які просувають певні інструменти незалежно від контексту.

Проблемним питанням впливу глобалізації на вибір інструментів публічної політики значну увагу приділено у роботах низки зарубіжних та українських дослідників. О. Чальцева в своїх дослідженнях аналізує перехід від жорсткого державного адміністрування (Public Administration) до відкритої публічної політики (Public Policy), де влада є модератором діалогу, а громадяни – активними учасниками процесу ухвалення рішень та узагальнює інструментарій публічної політики з урахуванням впливу глобалізації, цифровізації та кризових ситуацій [3].

К. Анселл та Я. Трондала наголошують, що турбулентність стала «ною нормальністю» для сучасного світу. Публічні органи влади мають відмовитися від суто жорсткого планування на користь динамічних спроможностей та мережевої взаємодії. А надійність публічного управління має поєднувати в собі стратегію гнучкості (agility) та стійкості (resilience) [4]. Т. Берцель та Т. Ріссе розкривають механізми дифузії (поширення) інструментів публічної політики через кордони під впливом глобалізаційних та інтеграційних процесів [5]. Й. Коппен'яна та Еріка–Х. Клейна акцентують увагу на тому, як мережеві інструменти замінюють традиційну ієрархію в управлінні глобальними суспільними викликами [6]. В наукових працях Є. Тарана досліджують питання удосконалення інструментів публічної політики національної безпеки в умовах глобальних викликів [7].

Зазначимо, що сучасне публічне управління трансформується завдяки поєднанню традиційних інструментів (законів, податків) із новими гнучкими інструментами (поведінковими, цифровими та колабораційними). Головна відмінність полягає в переході від жорсткого примусу «згори вниз» до гнучкої взаємодії, що базується на даних та психології людини. Саме на вибір та комбінування інструментів політики у складних динамічних системах акцентують в своїх роботах увагу представники сучасної школи політичного дизайну М. Гоулетт, М. Рамеш та інші [8; 9]. П. Джон у своєму дослідженні розвиває ідею впровадження поведінкових інструментів підштовхування до прийняття рішень та їхнього глобального поширення у практиці сучасних урядів [10]. Використання хмарних технологій і платформ як провідних інструментів публічної політики відображаються в роботах П. Данліві [11] й Х. Маргеттс і К. Доробанту [12] та інших дослідників. Вони стверджують, що самі ці інструменти дозволяють спростити процеси вибору й прийняття управлінських рішень.

В цілому потрібно зазначити, що проблема формування та реалізації публічної політики перебуває у центрі уваги багатьох міжнародних та вітчизняних дослідників. Водночас, попри наявність значної кількості праць, механізми взаємодії між класичними (ієрархічними) та новітніми (мережевими, цифровими та іншими) інструментами публічного управління в умовах динамічних глобальних криз та загроз потребують подальшого дослідження.

Мета дослідження полягає у теоретичному обґрунтуванні та практичному аналізі новітніх інструментів публічної політики в контексті глобалізаційних трансформації та розроблення пропозицій щодо їх впровадження в практику публічного управління в Україні.

Методологія дослідження поєднує комплекс сучасних філософських, загальнонаукових, спеціально-наукових методів пізнання, включаючи діалектичний, системний, структурно-функціональний, класифікації тощо.

Виклад основного матеріалу дослідження. Публічна політика розглядається як система цілеспрямованих дій органів публічної влади, спрямованих на вирішення суспільно значущих проблем та задоволення потреб громадян. У теперішніх умовах вона формується не лише на національному рівні, а й під впливом міжнародних організацій, глобальних економічних процесів та транснаціональних мереж.

Сучасний етап світового розвитку характеризується безпрецедентною динамікою глобальних трансформацій. Повернення до політики домінування «великих» держав, руйнація системи міжнародних договорів, локальні та регіональні збройні конфлікти (зокрема, затяжна агресія проти України), а також економічна фрагментація докорінно змінюють умови, в яких формується та реалізується публічна політика. Якщо раніше публічна політика більшості демократичних країн була орієнтована на концепції сталого розвитку, лібералізації ринків та підвищення якості державних послуг, то сьогодні на перший план виходить безпековий імператив, а система публічного управління змушена оперативно адаптуватися до зовнішніх викликів, де геополітичні загрози стають визначальним фактором внутрішньої політики. Тому головним трендом стає розбудова системи публічного управління на засадах концепції «національної стійкості» (*resilience*) [13], що передбачає перехід від реактивного антикризового менеджменту до проактивної розбудови системи, здатної передбачати, витримувати, адаптуватися та швидко відновлюватися після шоків, криз і багатомірних загроз. На сьогодні публічна політика у сфері медицини, енергетики та транспорту тепер якраз розробляється через призму стрес-тестування на випадок надзвичайних ситуацій чи воєнного стану.

Глобалізація сприяє поширенню універсальних стандартів управління, принципів належного врядування, відкритості, підзвітності та участі громадян. Водночас вона висуває нові вимоги до інструментів реалізації політики, які повинні забезпечувати швидку адаптацію до змін зовнішнього середовища та враховувати міжнародний досвід, а також базуватися на принципах партнерства, децентралізації, цифровізації та орієнтації на результат. Це обумовлює необхід-

ність використання комплексного набору інструментів публічної політики та управління суспільним розвитком.

Таким чином класичні «жорсткі» інструменти публічної політики мають поступово інтегруватися з новітніми, гібридними формами управління, адаптуючись до нових викликів, пов'язаних з новими технологіями та іншими сучасними проблемами.

Серед вже традиційних, але сучасних, інструментів публічної політики можна виділити нормативно-правові та регуляторні інструменти, стратегічне планування, публічно-приватне партнерство, електронне врядування та інші, які поступово еволюціонують та змінюються під тиском глобалізаційних процесів. Розглянемо окремі приклади такої еволюції.

Потрібно зауважити, що стратегічне планування є одним із ключових інструментів публічної політики, зокрема в Україні. Воно забезпечує визначення довгострокових цілей розвитку держави, регіонів та громад, а також формування механізмів їх досягнення. В умовах глобалізації стратегічне планування дозволяє враховувати міжнародні тенденції та інтегрувати національні пріоритети у світовий контекст. Крім того стратегічне планування стає важливим елементом програм відновлення України. Разом з тим в умовах високої невизначеності традиційні п'ятирічні чи десятирічні стратегії, як свідчить досвід останніх років, є неефективними. Тому, як доповнення до класичного стратегічного планування органи публічної влади мають впроваджувати динамічне сценарне планування (наприклад, аналіз сценаріїв «чорних лебедів» (рідкісних, непередбачуваних подій із колосальними наслідками), що фокусується не на спробах їх точного прогнозування, а на створенні системної стійкості (антикрихкості). Оскільки точні дати чи причини таких подій спрогнозувати майже неможливо, головний фокус полягає у підготовці до пом'якшення їхнього удару).

Еволюції нормативно-правових інструментів публічної політики в першу чергу пов'язана з гармонізацією національного законодавства у відповідність до міжнародних стандартів (наприклад, адаптація права України до директив ЄС) та використання міжнародних рекомендацій, індексів, кодексів поведінки та керівних принципів (ООН, Світовий банк, ОЕСР), які не є юридично обов'язковими, але визначають вектори розвитку реформ (Soft Law). Це призведе до заміни прямих заборон на адаптивне законодавство (regulatory sandboxes) та запровадження гнучких стандартів.

Глобалізація сприяє розширенню співпраці між державою та бізнесом у вирішенні суспільних проблем. Публічно-приватне партнерство, як інструмент публічної політики, дозволяє залучати додаткові ресурси, інновації та управлінський досвід для реалізації інфраструктурних, соціальних та екологічних проєктів. Воно забезпечує більш ефективне використання бюджетних коштів та підвищує якість надання суспільних послуг. Європейська практика також демонструє високу ефективність публічно-приватного партнерства, особливо у сферах розвитку транспортної інфраструктури, енергетики, охорони здоров'я та освіти.

Впровадження нових інструментів публічної політики сьогодні відбувається під тиском кількох головних трансформаційних векторів та базуються на розвитку мережових платформ, співпраці, поведінкових дослідженнях та підходах до розробки політики з використанням великих даних та штучного інтелекту.

Одним з таких векторів є цифровізація та Data-driven політика (політика, керована даними). Використання штучного інтелекту, хмарних обчислень та великих даних дозволяє органам публічної влади перейти від реактивного управління до проактивного. Інструмент *Nodality* (інформація) [1] трансформувалася в алгоритми поведінкового підштовхування (*nudging*) [8; 9]. Замість жорстких заборон чи штрафів держава створює цифрові умови (архітектуру вибору), за яких громадяни добровільно обирають суспільно корисний варіант (наприклад, у сферах охорони здоров'я, сортування сміття чи сплати податків). Впровадження цього підходу в Україні є одним із ключових пріоритетів. Зокрема, Міністерство цифрової трансформації України реалізує концепцію «Data-driven держави», проводячи масштабні аудити публічних послуг для ліквідації штучних бар'єрів та спрощення бюрократії. Ще одним із найуспішніших прикладів цифрової трансформації стала платформа «Дія», яка забезпечує надання державних послуг в електронній формі та сприяє скороченню бюрократичних процедур. Впровадження електронного документообігу, відкритих даних та цифрових сервісів підвищило ефективність взаємодії громадян із державою.

Сучасні публічні проблеми (кіберзагрози, транскордонні екологічні кризи, глобальні ланцюги постачання) є занадто складними для вирішення окремою державою самотужки. Держава дедалі частіше діє не як монопольний суб'єкт влади, а як модератор глобальних публічно-владних мереж [6]. Мережові структури на сьогодні охоплюють всі рівні публічного управління, неурядові організації та громадські інституції, що сприяє формуванню нових відносин як в середині країни, так і між державами, та впливає на формування системи багаторівневого врядування. Європейський Союз є одним із найбільш успішних прикладів формування багаторівневої системи публічного врядування в умовах глобалізації, яка дозволяє ефективно координувати політику держав-членів у сферах економіки, соціального захисту, екології, цифровізації та безпеки.

У цілому мережові структури мають спрощувати процес прийняття управлінських рішень та залучати до нього широке коло суб'єктів, які мають впливати на використання тих чи інших інструментів публічної політики через форми прямої демократії, формування бюджетів участі, різноманітних партнерств в оцінюванні самої публічної політики.

Аналізуючи еволюцію інструментів публічної політики (таблиця 1) потрібно звернути увагу на те, що новітні інструменти сформувалися під впливом глобальних тенденцій та розвитку технологій і тому вони є більш доступними та зрозумілими.

Разом з тим частина з них є еволюцією вже традиційних інструментів (наприклад – електронного врядування чи стратегічного планування), а інші створенні для задоволення сучасних потреб або мінімізації глобальних та регі-

ональних загроз. Основна проблема в запровадженні нових інструментів полягає в їх узгодженні та відповідності поставленим цілям, інакше публічна політика буде приречена на невдачу. При цьому вирішення складних задач в реалізації публічної політики потребує поєднання інструментів, які не суперечать один одному, а діють синергетично.

Таблиця 1. – Порівняльний аналіз еволюції інструментів публічної політики під впливом сучасних трендів

Table 1. – Comparative analysis of the evolution of public policy instruments under the influence of modern trends

Критерій порівняння Comparison Criteria	Традиційні інструменти Traditional Tools	Новітні (трансформаційні) інструменти Latest (Transformational) Tools
Суб'єкт впливу	Держава як єдиний ієрархічний центр прийняття рішень	Мережеві структури, Публічно-приватне партнерство (ППП), ТНК, НУО
Характер дії	Прямий юридичний примус або пряме фінансове субсидування	Поведінковий дизайн (<i>nudging</i>), цифрові екосистеми, добровільні стандарти
Джерело даних	Ретроспективна статистика, паперові звіти, соціологічні опитування	<i>Big Data</i> , предиктивна аналітика, алгоритми штучного інтелекту
Масштаб координації	Національний або локальний рівні всередині країни	Багаторівневе врядування (<i>multi-level governance</i>), транснаціональні мережі

Подальша модернізація інструментів публічної політики в умовах глобальних змін буде стосуватись впровадження нових технологічних рішень, які дозволять створити стійкі комунікаційні платформи між органами влади, бізнесом, науковими установами та інститутами громадянського суспільства, забезпечать здатність швидко адаптуватися до змін зовнішнього середовища без тривалих бюрократичних погоджень та носитимуть випереджувальний характер щодо прогнозування кризових явищ за допомогою аналізу великих даних (*Big Data*) та штучного інтелекту. Досягти цього можливо через:

- впровадження «регуляторних пісочниць» для тестування інновацій під наглядом державних регуляторів;
- подальший розвиток концепції *Data-Driven Policy* (політика, що базується на аналізі великих даних);
- використання штучного інтелекту для моделювання наслідків прийняття управлінських рішень;
- залучення експертних спільнот через механізми «краудсорсингу» для розробки стратегічних документів;
- створення постійно діючих цифрових діалогових платформ (на кшталт *e-dem*) для зміцнення співпраці з громадськістю та іншими стейкхолдерами тощо.

Таким чином, удосконалення інструментів публічної політики в умовах глобалізації це не просто заміна паперових носіїв цифровими, а фундаментальна зміна філософії управління: від контролю до координації, від реактивності до проактивності, від закритих кабінетів до відкритих мережесистем.

Висновки з даного дослідження та перспективи подальших досліджень. Аналіз наукових праць у сфері публічної політики в умовах глобальних трансформацій засвідчив, що завдяки реалізації традиційних інструментів публічної політики (законів, податків) та поєднанні їх із новими гнучкими інструментами (поведінковими, цифровими та колабораційними) відбувається трансформація системи публічного управління. При цьому надійність системи публічного управління базується на стратегіях гнучкості та стійкості, що дає можливості витримувати, адаптуватися та швидко відновлюватися після глобальних шоків, криз і багатовимірних загроз.

Обґрунтовано, що подальша модернізація інструментів публічної політики в умовах глобальних змін буде стосуватись впровадження нових технологічних рішень, які дозволять створити стійкі комунікаційні платформи між органами влади, бізнесом, науковими установами та інститутами громадянського суспільства, забезпечать здатність швидко адаптуватися до змін зовнішнього середовища без тривалих бюрократичних погоджень та неситимуть випереджувальний характер щодо прогнозування кризових явищ за допомогою аналізу великих даних (Big Data) та штучного інтелекту.

Перспективи подальших досліджень лежать в площині вивчення поведінкових та колабораційних інструментів публічної політики, механізмів взаємодії між ними та практики їх впровадження в Україні з урахуванням євроінтеграційних процесів та глобальних криз.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Hood C. C. The tools of government. Macmillan. 1983. URL: <https://archive.org/details/toolsofgovernmen0000hood>
2. Capano G., Howlett M. The Knowns and Unknowns of Policy Instrument Analysis: Policy Tools and the Current Research Agenda on Policy Mixes. *SAGE Open*. 2020. Vol. 10, No. 1. <https://doi.org/10.1177/2158244019900568>
3. Чальцева О. М. Аналіз сучасних теоретичних траєкторій дослідження публічної політики. *Політичне життя*. 2025. № 4. С. 5–14. <https://doi.org/10.31558/2519–2949.2025.4.1>
4. Ansell C., Trondal J. Governing turbulent times: Conceptualizing agile and resilient governance. *Governance*. 2023. 36(1). С. 5–22. <https://doi.org/10.1111/gove.12750>
5. Börzel T. A., Risse T. From Europeanization to diffusion: Introduction. *West European Politics*. 2020. 43(1). С. 1–19. <https://doi.org/10.1080/01402382.2019.1596691>
6. Koppenjan J., Klijn E. Policy networks and global governance challenges. *Public Administration*. 2024. 102(1). С. 45–62. <https://doi.org/10.1111/padm.12931>
7. Таран Є. І. Трансформація підходів до розуміння державної політики національної безпеки. *Таврійський науковий вісник. Серія: Публічне управління та адміністрування*. 2025. № 1. С. 94–101. <https://doi.org/10.32782/tnv-pub.2025.1.12>
8. Howlett M., Mukherjee I. Policy instruments and policy design. *Policy and Society*. 2022. 41(1). С. 1–17. <https://doi.org/10.1093/polsoc/puab016>

9. Michael Howlett, Sarah Giest, Ishani Mukherjee & Araz Taeihagh: New policy tools and traditional policy models: better understanding behavioural, digital and collaborative instruments, *Policy Design and Practice*. 2025. <https://doi.org/10.1080/25741292.2025.2495373>
10. John P. Behavioral insights and public policy: The next generation of nudge. *Policy Sciences*. 2023. 56(2). С. 211–228. <https://doi.org/10.1007/s11077-023-09498-3>
11. Dunleavy P. Digital era governance and the cloud-based state. *Public Policy and Administration*. 2021. 36(3). С. 345–367. <https://doi.org/10.1177/0952076720935564>
12. Margetts H., Dorobantu C. Rethinking public policy making in the age of artificial intelligence. *Patterns*. 2021. 2(10). С. 100343. <https://doi.org/10.1016/j.patter.2021.100343>
13. Національна стійкість в умовах мінливого безпекового середовища: монографія. Київ : НІСД, 2022. 456 с. https://www.marshallcenter.org/sites/default/files/fles/2022-04/Reznikova_Resilience_UKR.pdf
14. Кейсі Дж. Third Sector Participation in the Policy Process: A Framework for Analysis. *Policy & Politics*. 2004. Vol. 32, № 2. Р. 239–256. <https://doi.org/10.1332/030557304773558170>
- 15 The Evolution of Public Policy Tools: from Traditional Administration to Interactive Governance. *Pressing Problems of Public Administration*. 2019. https://doi.org/10.338330/Evolution_Policy_Tools

Стаття надійшла до редакції 20.03.2026 р.

Стаття рекомендована до друку 22.04.2026 р.

Опубліковано 30.05.2026 р.

Vakulenko Volodymyr Mykolayovych,

Candidate of Science in Public Administration, Associate Professor,

Head of the Department of Law and Public Administration

of the National Academy of Statistics, Accounting and Audit,

1 Pidhirna Street, Kyiv, 04107, Ukraine

e-mail: vmvakulenko@gmail.com <https://orcid.org/0000-0002-7097-6944>

FORMATION OF PUBLIC POLICY INSTRUMENTS IN THE CONTEXT OF GLOBALIZATION CHANGES

Abstract. The article examines the essence, evolution, features of the formation and application of public policy instruments in the context of globalization changes, and proposes approaches to their improvement. It is found that the combination of traditional (laws, taxes) with new flexible public policy instruments (behavioral, digital and collaborative) has an impact on the transformation of the public administration system. At the same time, the reliability of the public administration system is based on strategies of flexibility and resilience, which makes it possible to withstand, adapt and quickly recover from global shocks, crises and multidimensional threats.

It is established that globalization contributes to the spread of universal management standards, principles of good governance, openness, accountability and citizen participation. At the same time, it puts forward new requirements for policy implementation tools, which should ensure rapid adaptation to changes in the external environment and take into account international experience, and is also based on the principles of partnership, decentralization, digitalization and result orientation.

It is substantiated that further modernization of public policy tools in the context of global changes will involve the implementation of new technological solutions that will allow the creation of sustainable communication platforms, ensure the ability to quickly adapt to changes and be proactive in predicting crisis phenomena using Big Data analysis and artificial intelligence.

Keywords: *public policy, globalization, public policy tools, public administration, transformation, changes.*

REFERENCES

1. Hood, C.C. (1983). The tools of government. Macmillan. <https://archive.org/details/toolsofgovernmen0000hood>
2. Capano, G., Howlett, M. (2020). The Knowns and Unknowns of Policy Instrument Analysis: Policy Tools and the Current Research Agenda on Policy Mixes. SAGE Open. 2020. Vol. 10, No. 1. <https://doi.org/10.1177/2158244019900568> [in Ukrainian].
3. Chaltseva, O.M. (2025). Analysis of current theoretical trajectories of public policy research. Political Life. N. 4. S. 5–14. <https://doi.org/10.31558/2519-2949.2025.4.1> [in Ukrainian].
4. Ansell, C., & Trondal, J. (2023). Governing turbulent times: Conceptualizing agile and resilient governance. Governance, 36(1), 5–22. <https://doi.org/10.1111/gove.12750>
5. Börzel, T. A., & Risse, T. (2020). From Europeanization to diffusion: Introduction. West European Politics, 43(1), 1–19. <https://doi.org/10.1080/01402382.2019.1596691>
6. Koppenjan, J., & Klijn, E. (2024). Policy networks and global governance challenges. Public Administration, 102(1), 45–62. <https://doi.org/10.1111/padm.12931> [in Ukrainian].
7. Taran E. I. (2025). Transformation of approaches to understanding state policy of national security. Tavria Scientific Bulletin. Series: Public management and administration. No. 1. P. 94–101. URL: <https://doi.org/10.32782/tnv-pub.2025.1.12> [in Ukrainian].
8. Howlett, M., & Mukherjee, I. (2022). Policy instruments and policy design. Policy and Society, 41(1), 1–17. <https://doi.org/10.1093/polsoc/puab016>
9. Michael Howlett, Sarah Giest, Ishani Mukherjee & Araz Taeihagh (24 Apr 2025): New policy tools and traditional policy models: better understanding behavioural, digital and collaborative instruments, Policy Design and Practice, <https://doi.org/10.1080/25741292.2025.2495373>
10. John, P. (2023). Behavioral insights and public policy: The next generation of nudge. Policy Sciences, 56(2), 211–228. <https://doi.org/10.1007/s11077-023-09498-3>
11. Dunleavy, P. (2021). Digital era governance and the cloud-based state. Public Policy and Administration, 36(3), 345–367. <https://doi.org/10.1177/0952076720935564>
12. Margetts, H., & Dorobantu, C. (2021). Rethinking public policy making in the age of artificial intelligence. Patterns, 2(10), 100343. <https://doi.org/10.1016/j.patter.2021.100343> [in Ukrainian].
13. National Resilience in a Changing Security Environment: Monograph. (2022). Kyiv: NISD. 456 p. https://www.marshallcenter.org/sites/default/files/files/2022-04/Reznikova_Resilience_UKR.pdf [in Ukrainian].
14. Casey, J. (2004). Third sector participation in the policy process: A framework for analysis. Policy & Politics, 32(2), 239–256. <https://doi.org/10.1332/030557304773558170>
15. The Evolution of Public Policy Tools: from Traditional Administration to Interactive Governance. (2019). Pressing Problems of Public Administration. https://doi.org/10.3388330/Evolution_Policy_Tools

The article was received by the editors 20.03.2026.

The article is recommended for printing 22.04.2026.

Published 30.05.2026.